

„Cine mănâncă deci carnea Mea și bea sângele Meu” Ioan 6.54

Capitolul al cincilea al Evangheliei lui Ioan Îl prezintă pe *Fiul lui Dumnezeu* ca fiind Cel care dă viață cui vrea (Ioan 5.21), iar capitolul al șaselea Îl prezintă pe *Fiul Omului* venit în carne, pâinea vie, care S-a coborât din cer, pentru ca cineva să mănânce din ea și să nu moară (Ioan 6.49,50). Iudeii, în aroganța și necredința lor, nu au înțeles aceste două aspecte, au cerut un semn de la Isus, care să dovedească că El este așa cum spune, și au cârtit asupra faptului că El S-a numit pâinea care S-a coborât din cer. La urma urmei, părinții lor mâncaseră mana în pustiu, așa cum era scris: „El le-a dat să mănânce pâine din cer”. În acest fel, credeau ei, Moise își confirmase misiunea divină; dar ce făcuse Isus în acest sens? Ei au trebuit apoi să audă că nu Moise le dăduse pâinea din cer, ci că Tatăl le dădea acum adevărata pâine din cer. „Pentru că”, spune Domnul, „pâinea lui Dumnezeu este aceea care coboară din cer și dă viață lumii”. Și după aceea: „Adevărat, adevărat vă spun: Cine crede în Mine are viața eternă. Eu sunt pâinea vieții. Părinții voștri au mâncat mana în pustiu și au murit. ... dacă mănâncă cineva din această pâine, va trăi etern” (Ioan 6.33,47-51).

Mana din pustiu nu reușise să îndeparteze moartea, dar dacă cineva mânca din *pâinea vie* coborâtă din cer, nu va muri. Isus era această „pâine vie” (versetul 51); în El, Fiul lui Dumnezeu devenit Om, Cuvântul devenit carne, era viața. Dar cum putea fi mâncată această pâine? Cum putea ea să dea viață lumii? Pâinea lui Dumnezeu era acolo, „Cel Sfânt”, născut din Maria, stătea în fața tuturor ochilor; dar nu exista nicio posibilitate de legătură între El și mediul Său ne sfânt. Dacă bobul de grâu nu cădea în pământ și nu murea, rămânea singur. Coborârea pâinii, întruparea Cuvântului, nu era suficientă în sine. Vinovăția și păcatul stăteau ca obstacole de netrecut între Dumnezeu și lume; vinovăția trebuia înlăturată, păcatul ispășit. Dar cum era posibil aceasta? După cum am amintit deja, numai prin lucrarea de ispășire de pe cruce, numai prin *moartea* lui Hristos. De aceea, Domnul spune: „Și pâinea pe care Eu o voi da este *carnea Mea*, pe care Eu voi da pentru viața lumii” (versetul 51). Un Mesia *viu* nu putea aduce viața. Ca atare, El fusese deja respins, iar promisiunile pentru Israel asociate cu venirea Sa au trecut astfel toate, pentru moment, pe planul secund. Dar acum El Își dă carnea, adică *moare*; și face aceasta nu numai pentru Israel, ci pentru întreaga lume. Harul lui Dumnezeu s-a îndreptat către întreaga lume pierdută. „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu născut”.

Se poate înțelege că iudeii necredincioși se certau între ei și se întrebau: „Cum poate Acesta să ne dea carnea Lui să o mâncăm?” [Ioan 6.52]. Dar aveau să urmeze cuvinte și mai ciudate. „Isus deci le-a spus: «Adevărat, adevărat vă spun, dacă nu veți mânca deci carnea Fiului Omului și nu veți bea sângele Lui, nu aveți viață în voi înșivă. Cine mănâncă deci carnea Mea și bea sângele Meu are viață eternă, și Eu îl voi învia în ziua de apoi, deoarece carnea Mea este adevărată hrană și sângele Meu este adevărată băutură»” (Ioan 6.53-55). Legea le interzicea cu strictețe iudeilor să bea sânge, iar acum acest Isus le cerea s-o facă!

Este evident că Domnul vorbește aici, ca și mai înainte, în mod figurat. Dacă în pâinea coborâtă din cer El S-a prezentat ca Cel care „*a luat parte* la sânge și la carne”, care S-a arătat „în asemănare cu carnea păcatului” (Evrei 2.14; Romani 8.3), aici El ne amintește necesitatea absolută a *morții* Sale prin imaginea intuitivă a mâncării cărnii Sale și a băutului sângelui Său. Numai în moartea Sa ca jertfă pe cruce se putea împlini ceea ce era imposibil pentru Lege, numai acolo putea fi condamnat păcatul în carne. Dacă Domnul S-ar fi întors în cer fără să fi trecut prin judecata pe care o meritam noi, am fi rămas cu toții în moarte. Numai în El, care *Și-a dat carnea* pentru viața lumii, avem viață; nimic altceva decât sângele lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, vărsat pe

Golgota, nu putea dovedi dreptatea lui Dumnezeu, atât în trecerea cu vederea a păcatelor *făptuite mai înainte*, prin îndelunga răbdare a lui Dumnezeu, cât și în arătarea dreptății Lui *în timpul de acum* față de cel care are credința în Isus (Romani 3.24-26).

Să observăm că Domnul nu spune aici: Dacă *cineva* Mă mănâncă sau „mănâncă din această pâine”, ca la început, ci: „Cine mănâncă deci *carnea Mea și bea sângele Meu*”. Fiecare trebuia să intre personal în necesitatea și realitatea morții Sale, trebuia să se facă una cu El, ca Cel care a murit, să-și însușească moartea Sa prin credință, să-și găsească spiritual hrana și băutura în ea - altfel ar fi rămas în moarte. Bineînțeles, este la fel și astăzi. Într-adevăr, noi nu avem un Hristos mort, El nu mai este așa, El a înviat și este glorificat la dreapta lui Dumnezeu; dar trebuie să-L primim cu credință în moartea Sa, să-L primim în inimile noastre, să ne lăsăm atrași de El, Cel înălțat pe cruce (Ioan 12.32), să facem din El, Cel care Și-a dat viața pentru noi, hrana noastră spirituală. În niciun alt mod nu putem fi eliberați de starea noastră și nu putem primi viața eternă. Căci carnea Sa este *cu adevărat* hrană și sângele Său este *cu adevărat* băutura.

Această eliberare prin intermediul primirii cu credință a lui Hristos, Mântuitorul, care a murit și a fost judecat pentru noi, are loc o singură dată, este un act unic, care nu se va mai repeta niciodată. Dar am putea uita vreodată baza mântuirii noastre eterne, am putea pierde vreodată din vedere această moarte cu toate consecințele ei binecuvântate? Imposibil! Mai degrabă, pentru dezvoltarea vieții spirituale din noi, pentru creșterea omului interior, de fapt, pentru întreaga noastră călătorie ca și creștini prin acest timp și prin această lume, avem nevoie de amintirea constantă a ceea ce s-a întâmplat pe Golgota, de adevărata hrană și de adevărata băutura. Din acest motiv, în textul grecesc din versetul 53 este aleasă o formă de timp a verbelor care arată nu numai mâncatul și băutul făcut o singură dată, ci indică și spre un mâncat și un băut continuu, în timp ce după aceea (versetele 54 și 56) se vorbește doar de o chestiune prezentă și permanentă. Mâncând și bând pentru prima dată se primește viața, prin persistența în acestea viața este menținută. Viața nouă din noi necesită o hrană continuă. De aceea, Domnul spune în versetul 56: „Cine mănâncă deci carnea Mea și bea sângele Meu *rămâne* în Mine și Eu în el”. Numai printr-o legătură neîntreruptă cu sursa din care izvorăște viața poate fi menținută această viață. Așa cum viața lui Hristos nu era o viață independentă, ci L-a avut întotdeauna ca sursă și subiect pe Tatăl, așa cum El a trăit datorită Tatălui, tot așa oricine Îl mănâncă pe El va trăi datorită Lui (versetul 57).

„Aceasta este pâinea care a coborât din cer, nu cum au mâncat părinții și au murit: cine mănâncă această pâine va trăi etern” (Ioan 6.58). Cine *nu face* aceasta, cine *nu* intră în unire adevărată, vie, cu Cel care a fost făcut cu puțin mai prejos decât îngerii, datorită morții pe care a suferit-o, *rămâne în moarte*.

Cu aceasta încheie Domnul minunatele Sale învățături în sinagoga din Capernaum. Este bine cunoscut faptul că ultima parte a acestor învățături a fost adesea aplicată la Cina Domnului, dar foarte greșit. În primul rând, Domnul nu vorbește ucenicilor Săi, ci mulțimii în general, unor oameni care nu ar fi avut nici un fel de înțelegere pentru o astfel de învățătură. El nu vorbește nici despre *trupul* și sângele Său, ci despre *carnea* și sângele Său, adică despre starea umană în care a apărut aici. „Deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, și El, în același fel, a luat parte la ele” (Evrei 2.14). În afară de aceasta, El a instituit Cina Domnului mult mai târziu, scurt înainte de moartea Sa. Prin urmare, o aluzie la această Cină este imposibilă, deoarece ar fi fost complet de neînțeles pentru ascultători.

Dar este cu totul imposibilă și dintr-un alt motiv. Discursul Domnului introdus cu solemnul: „Adevărat, adevărat, vă spun” ar însemna că toți cei care iau parte la Cina Domnului chiar și o

singură dată ar poseda viața eternă pe baza acestui act exterior și ar avea parte de prima înviere, în timp ce toți cei care *nu au avut ocazia* să facă aceasta, de exemplu oamenii care se convertesc la Dumnezeu doar pe patul de moarte, ar fi veșnic pierduți. Participarea o singură dată sau chiar regulată din obișnuință la Cină ar garanta dreptul la toate binecuvântările creștinismului. Opinia că Domnul a avut în vedere Cina Domnului în pasajul nostru nu poate fi, prin urmare, susținută decât de cei a căror înțelegere este săracă sau orbită de superstiții.

Dar, prin urmare, ar trebui ca pasajul din Ioan 6.51-58, așa cum par să creadă unii, să nu fie niciodată citit la celebrarea Cinei Domnului? O astfel de cerință ar merge probabil prea departe, deoarece acest pasaj vorbește în mod impresionant despre „moartea Domnului”, pe care o vestim prin mănucarea pâinii și prin băutul din pahar și de care ne amintim cu dragoste recunoscătoare. Dar trebuie să fim atenți, să nu citim prea des acest pasaj și prin aceasta să creăm impresia că Domnul vorbește aici despre Cina Domnului.

Sursa: Botschafter des Heils in Christo 78 (1930).
Titlul original: „*Wer Mein Fleisch isst und Mein Blut trinkt*“